

Posudek vedoucí bakalářské práce Andrey Iltisové *Téma samoty ve Sto rocích samoty od G. Garcíi Márqueze*

Andrea Iltisová vybírala téma bakalářské práce na základě čtenářského zážitku. Chtěla se věnovat románu *Sto roků samoty* navzdory faktu, že jde o dílo hojně studované a to právě především s ohledem na význam samoty a jejího stoletého trvání – samota, její druhy a její smysl v textu zajímá i Andreu Iltisovou. Že jde o téma známé a komentované z nejrůznějších úhlů není u bakalářské práce na závadu, neboť jejím hlavním cílem je prokázat schopnost napsat odborný text, pracovat se sekundární literaturou, citovat, apod. Bohužel ne vše bylo v tomto případě splněno.

Je jasné, že každý text je třeba umístit do kontextu, definovat pojmy, apod., nicméně stěžejní část práce by se měla soustředit na zvolené téma. V práci A. Iltisové se seznamujeme s životopisem Garcíi Márqueze a termínem magický realismus: ten je ovšem definován vágně a autorka dává rovnítko mezi něj a zázračné reálno, což je troufalé a ožehavé tvrzení; především je však pro její téma nepodstatné.

Třetí kapitola se soustřeďuje na *Sto roků samoty*, je ale velmi popisná a např. „Stručná synopse díla“ zcela zbytečně vypráví na osmi stranách děj románu. Problém vidím – podobně jako u předchozích kapitol – především v tom, že A. Iltisová pojednává jednotlivé aspekty odděleně a aniž by měla na zřeteli směr, kterým se má práce ubírat a na co se chce soustředit. Důsledkem je to, že téma samoty (stěžejní!) přichází na řadu ve 4. kapitole na straně 33 – takže u práce čítající včetně bibliografie 51 stran zbývá na hlavní otázky a hledání odpovědí na ně velmi málo prostoru.

Je to škoda, protože je vidět, že autorku téma samoty zajímá a že je schopna vztáhnout i k jiným vědním disciplínám, k filozofii, sociologii či psychologii, jak dokládá i prostudovaná sekundární literatura. Kapitoly věnované různým druhům samoty jsou bez pochyby z celé práce nejzajímavější, již proto, že vycházejí z toho, jak autorka román čte a jak o něm uvažuje. Dělí samotu na samotu jedince a kolektivu a všimá si samoty zamilovaných, upuštěných i mocných a slavných, které míváme tendenci považovat za osoby společenské, extrovertní, apod. A. Iltisová využívá i poznatky psychologie, bylo by však dobré je vždy vztáhnout ke studovanému románu – vždyť tématem je zde fikční svět a jeho hrdinové. Je škoda, že právě tyto části nejsou zpracovány zevrubněji; román *Sto roků samoty* poskytuje dostatek materiálu.

Stylistická úroveň práce kolísá; chyby se objevují i ve španělském resumé (např. *conservadores y liberadores – místo liberales, isolación místo aislamiento, aj.*).

Závěrem lze říci, že autorka nevyčerpala všechny možnosti, které studovaný román a obsáhlá sekundární literatura nabízí. Právě-li v úvodu, že chce ukázat, jak je téma samoty obsáhlé, pak musím konstatovat, že bohužel právě tato obsáhlost a rozmanitost je pojednána jen útržkovitě a aniž by analýza šla do hloubky.

Práci i přes tyto nedostatky doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení **dobře**.

Praha, 28. 8. 2016

Mgr. Dora Poláková Ph. D.